Nazwa miejscowości Roś pochodzi oczywiście od nazwy rzeki, na brzegach której się znajduje. A sama nazwa rzeki Roś, według niektórych badaczy, ma starożytny indoeuropejski rdzeń „ros”, co oznacza „surowy”, „wilgotny”. Trudno nawet powiedzieć, ile narodów żyło nad

brzegiem tej małej rzeki. Wiadomo tylko, że od czasów starożytnych była ważnym szlakiem komunikacyjnym. Ludzie często znajdują tu starożytne monety rzymskie, co wskazuje, że na Rosi znajdowały się punkty handlowe, do których przybywali kupcy z bardzo odległych krańców ziemi. Pierwsza wzmianka o Rosi w dokumentach pochodzi z 1491 roku. Po pewnym czasie w miejscowości pojawiła się cerkiew prawosławna. Założyli ją przedstawiciele rodu Chodkiewiczów, którzy byli wówczas wielkimi zwolennikami prawosławia i założyli znany klasztor w Supraślu koło Białegostoku. Chodkiewicze wkrótce przyjęli katolicyzm, a pod koniec XVI wieku w Rosi pojawił się także kościół. Od fundatorów miejscowi księża (plebani) otrzymali posiadłość Gierasimowszczyznę, gdzie mieszkali, uczęszczając do kościoła tylko na nabożeństwa. W XVII i pierwszej połowie XVIII wieku Roś posiadali Rakowscy, Ogińscy, Sapiehowie. Ci ostatni planowali nawet wybudować dla zakonu pijarów kamienny kościół i klasztor. Do budowy jednak nie doszło.

W 1752 roku Teresa Sapieha poślubiła Jefima Karola Potockiego, w ten sposób Roś na długi czas stała się własnością Potockich. To oni podjęli się budowy kamiennej świątyni. Budował ją głównie Piotr Potocki – dyplomata, działacz wojskowy, zagorzały zwolennik Konstytucji 3 maja 1791 roku.

Dokończył budowę świątyni jego syn Feliks.

Sarkofag hrabiny Zofii Niesiołowskiej [illegible] w Rosi [illegible] Zofia Niesiołowska, [illegible] się